

[Inger Gautier Schmit.]

noget af det, som er Livsnerven, og som den højtærede Minister altsaa har meget vanskeligt ved at forstaa, naar han mener, at det private Initiativ burde være taknemmeligt og lykkeligt over det foreliggende Lovforslag og ikke gøre Vrøvl over, at Sagerne nu skal sættes i saadan udmærket Skik med Støtte fra Statens og Kommunens Side.

Jeg ønsker ikke at forlænge denne Debat, men jeg vil gerne lige citere nogle faa Ord, som er udtalt i denne Henseende af Professor Phlaändler fra München — det gjaldt i dette Tilfælde Børnesagen, men det drejede sig altsaa om et filantropisk Arbejde, som Staten havde taget i sin Haand, og hvor Staten ved sin Forsorg og Omsorg er lige ved at kvæle det private Initiativ, som før har været eneraadende. Denne Mand udtaler et Hjertesuk over den overhaandtagende Centralisation, hvor det, der før kom fra et varmt Hjerte, nu kommer fra Kontorets Blækhuse; den tidligere Godhed, Kærlighed, Offervillighed afløses af Paragraffer og berøver hele Arbejdet dets Sjæl.

Disse Ord udtales af en Mand, som stiller sig meget velvilligt til, at Staten yder Støtte paa forskellige Omraader, men han siger alligevel til syvende og sidst som et Resumé: Lad os nu, alle disse ydre Fordele til Trods, passe paa, at vi ikke kommer alt for langt bort fra det, der var Udgangspunktet, saadan at det hele ender i Kontorets Blækhuse og i Paragraffer.

Det ønsker vi heller ikke paa dette Omraade, og derfor stemmer vi imod dette Lovforslag, idet vi beklager, at Ministeren ikke har villet vise vort Forslag nogen som helst Sympati. Jeg maa derfor, naar dette Lovforslag maaske ikke bliver ført videre end til det høje Landsting, lægge Ansvar for, at der intet som helst vil kunne blive foretaget i denne Sag, paa den høje Regering, thi hvis man havde vist vort Forslag nogen Velvillie og stemt for det, kunde man dog sige, at det var da altid en Begyndelse, og, som man siger, een Fugl i Haanden er bedre end ti paa Taget.

Naar nu muligvis baade det ærede Medlem Hr. Bomholt og andre vil tale til Arbejderne om denne Sag, skal de dog ikke kunne vælte et voldsomt Ansvar over paa Venstre. Nej, de maa gribe i deres egen Barm og sige: Vi har selv været med til at

hindre, at der blev gjort et lille Forsøg, ganske vist ikke et Forsøg saa stort, som vi ønskede, men dog et lille Forsøg, i Retning af at raade Bod paa dette Omraade. Det kan ikke nytte, det ærede Medlem vil gaa ud og sige til de arbejdsløse, at de skal rette Protesten mod Venstre. Jeg tror, at hvis jeg fik Lov til at tale til en stor Forsamling af arbejdsløse og der sige, hvad jeg har sagt her, og forklaret dem om al den Disciplin og Orden, de kunde vente paa disse statskontrollerede Herberger og Arbejdshjem, kunde jeg nok faa den store Skares Tilslutning til, at det var slet ikke den Udvikling, man ønskede i saa Henseende.

C. J. F. Sven: Som jeg allerede havde Lejlighed til at sige ved anden Behandling, ser mit Parti saaledes paa denne Sag, at vi vel ikke vil bestride, at der kan være en social Opgave at løse paa det her behandlede Omraade; men paa den ene Side mener vi ikke, at Opgavens Løsning er saa paatrængende nødvendig i Øjeblikket, og paa den anden Side, at det vil være naturligt, naar Sagen skal løses, at løse den i Forbindelse med en samlet Socialreform. Vi har derfor i Betænkningen indstillet Lovforslaget til Forkastelse, og jeg skal paa mit Partis Vegne anbefale her at stemme imod Lovforslaget.

Jeg kunde have indskrænket mig til disse Bemærkninger, hvis ikke det ærede Medlem Hr. Bomholt havde fundet det naturligt ved denne Lejlighed at fremsætte en Række, jeg tør sige, hasarderede polemiske Bemærkninger. Det føg om Ørene paa os med „Façademener“, det andet høje Ting blev betegnet med det meget smagfulde Udtryk, at det var „De gamles By“, der var „politisk Aareforkalkning“, og jeg ved ikke hvad. Jeg ved nok, at det ærede Medlem ønsker, om end ikke at gøre dette Ting til en politisk Børnehave, saa dog noget i Retning af at etablere en Afdeling af de Unges Idræt, politisk set, med Knæbukser, Halvstrømper, Matroskrave, stærkt udskaaet og andre barnlige Atributter.

Jeg tror ikke, at det ærede Medlem hos ansvarlige Politikere vil finde megen Tilslutning til sin smagfulde Betegnelse af det andet høje Ting. I hvert Fald finder jeg, at hvis det virkelig er Socialdemokratiets Mening, saa er det højst mærkeligt, at man, naar man selv skal vælge Medlemmer til